

»Jeg tror, jeg springer over«

Teater Republique sætter spot på alderdommen – og især på 68-generationen, der nægter at dø! Til stor morskab for os andre.

TEATER

Teater Republique: 'Slut'. Tekst: Instruktøren Kamilla Wargo Brekling i samarbejde med de medvirkende og Karina Dichov Lund. Scen.: Maja Ravn. Til 27. marts.
♦♦♦♦♦

Av! Den ene har ondt, når han skal tisse. Den anden har ondt hen over lænden. Den tredje, når hun bøjer sig. Ondt i knæene, ondt i hovedet, ondt i røven ...

Av, av, av! Alderdommen har det jo med at sætte sig i kroppen. Selv om det ikke nødvendigvis er det, den gør mest ondt.

PER THEIL

»Jeg vil gerne starte med at sige, at det er slut med pis. Mit liv er for kort til det«. Kirsten Peülliche taler ikke om vandladningsproblemer, men om sin egen rige generations tomme middags snak om penge og fritværdier. Livet må handle om andet.

For eksempel - døden!

I LØRDAGS var der premiere på Teater Republicques stykke, der hedder noget så terminalt som 'Slut'. Sammen med instruktøren Kamilla Wargo Brekling har man fået den håbløse ide at lave teater om det at blive ældre.

'Slut' spiller sideløbende på Teater Republique med 'Salò'. På den ene scene står den altså på sex og børneslaver. På den anden scene står den på døden og gamle mennesker.

Der er billeder i porno. Men at se fem skuespillere - alle på den anden side af de 60 - stå og tale om, at de er blevet gamle og snart skal dø? At høre på al deres selvmedlidende pis. Tøjet smider de heller ikke - og tak for det.

Kort sagt: Livet er især for kort til pensionistteater!

Og så slut med alle de fordomme, der er i spil. I virkeligheden er der kommet en rigtig udmærket forestilling ud af det. Mere selvironisk end selvmedlidende,

HOPLA, VILEVER!

Fra venstre: Kirsten Peülliche, Anne-Lise Gabold, Finn Nielsen, Claus Bue og Maria Stenz. Foto: Per Morten Abrahamsen

mere let end tung, og i sin stil tær på at være en revy.

Ikke noget drama, men en række korte numre. Man ser tilbage - ikke over året, der er gået, men over det liv, der snart er ved at være det. Og man drømmer og ser frem: Hvad kunne livet ikke være blevet til - og hvad kan det ikke nå at udvikle sig til?

FEM SKUESPILLERE, som sagt, og lad os lige få sat dem på plads: Kirsten Peülliche (f. 1943), Anne-Lise Gabold (f. 1941), Maria Stenz (f. 1940), Finn Nielsen (f. 1937) og Claus Bue (f. 1947).

Er der en linje? Kamilla Wargo Brekling kunne have valgt nogle, der var ældre. El-

ler i hvert fald valgt en større diversitet i alder.

Midt under forestillingen går det pludselig op for mig, at det her ligner da vist 68-generationen. De, der altid har været pisseforkælede.

Først gjorde de oprør, så tog de magten i samfundet. Nu har de også sat sig på alderdommen og døden. Jeg havde nær sagt: Hvad skal det ikke ende med?

I den forstand handler 'Slut' ikke mindst om, at det ikke partout er slut. Gammel? Det er noget, de selv bestemmer! 68-generationen skal jo dø som alle andre - eller skal de? Man kan godt komme i tvivl. Et alderdomsoprør mod døden?

Som Kirsten Peülliche siger: »Jeg tror, jeg springer oven.«

HUN HAR nogle af aftenens bedste indslag, der gør, at vi også lander på en femmer.

Højdepunkter er netop det nummer, hvor hun udsætter døden: Man skal jo lige først sætte sig ind i den. Måske tale med nogle, der har prøvet det for ...

Til sidst løber hun ind i et skab og gemmer sig.

Maria Stenz spejler sig - og ser sin egen moder i butiksruden. Anne-Lise Gabold drømmer om, hvad hun skal være i sit næste liv: japaner! Finn Nielsen synger 'Fly Me to the Moon', og Claus Bue gennem-

Først gjorde de oprør, så tog de magten i samfundet. Nu har de også sat sig på alderdommen og døden

går alle de biler, han har haft i sit liv. Det er en del.

'Slut' er i vanlig stil med Breklings forestillinger en kollektivt skrevet tekst. En kollage af liv og minder. Og med det spot på død og alder, som er sjældent set i dansk teater.

Maja Ravn har lavet en enkel, men virkningsfuld scenografi. I loftet: de lamper, der har lyst over det meste af det 20. århundrede: rislamper, PH, Panton. På gulvet: tæpper, der i sig selv er en mosaik. Plus en sort endevæg, der rykker sig, uden at vi ser det - bang!

En lille forestilling, måske nok, men den lever.

per.theil@pol.dk